

РЕШЕНИЕ

№ 225

гр. С., 20.09.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – С. в публично заседание на четиринадесети септември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Мартин Цв. Сандулов

Членове: Стефка Т. Михайлова М.
Симеон Ил. Светославов

при участието на секретаря Пенка Сп. И.а
като разгледа докладваното от Стефка Т. Михайлова М. Въззивно
гражданско дело № 20222200500270 по описа за 2022 година

Производството е въззивно и се движи по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

Образувано е въззивна жалба против Решение №260477/01.11.2021г. по гр.д. №114/2021г. на С. районен съд, с което са отхвърлени като неоснователни предявените от К. СТ. Н. против Военно-окръжна прокуратура – С. искове, както следва: иск за заплащане на сумата от 29609,20лв., представляваща сбора на пет на брой брутни трудови възнаграждения, явяващи се разликата между получените от него петнадесет и следващите му се по закон - чл.227, ал.1 и чл.262, ал.7 от ЗОВСРБ, двадесет на брой възнаграждения, като обезщетение при освобождаване от военна служба, ведно със законната лихва, считано от 12.01.2021г. до окончателното ѝ изплащане и иск за заплащане на сумата от 847,15лв., представляваща обезщетение за забава върху главницата от 29609,20лв. за периода 01.10.2020г. – 12.01.2021г. С Решението е отхвърлена претенцията на ищеца за заплащане на направените по делото разноски.

С Решение №260032 от 15.04.2022г. по гр.д.№114/2021г. С. районен съд е допълнил Решение №260477/01.11.2021г. по гр.д.№114/2021г. на СлРС в частта относно разноските, като е осъдил К. СТ. Н. да заплати на Военно-окръжна прокуратура – С. юрисконсултско възнаграждение в размер на 200лв.

Въззивната жалба е подадена от ответника в първоинстанционното производство К. СТ. Н. и с нея се обжалва първоинстанционното решение

В срока по чл.263, ал.1 от ГПК е подаден отговор на въззивната жалба от насрещната страна Военно-окръжна прокуратура – С., отговарящ на изискванията на чл.260 и чл.261 от ГПК.

В срока по чл.263, ал.2, вр. с ал.1 от ГПК няма подадена насрещна въззивна жалба.

В жалбата си против Решение №260477/01.11.2021г. въззивникът К.Н. посочва, че първоинстанционното решение е неправилно и незаконосъобразно, постановено в нарушение на материалния закон и при неправилна оценка на събраните по делото доказателства. Посочва, че главният иск е за заплащане на обезщетение при освобождаване от военна служба на основание чл.227 от ЗОВС – за разликата от пет брутни месечни възнаграждения, дължащи се на военнослужещите от военните прокуратури за сметка на бюджета на съдебната власт /чл.262, ал.7 от ЗОВС/. Посочва, че със заповед на МО от 08.06.2005г. е освободен от длъжност, считано от 27.05.2005г. и е даден в разпореждане на военно-окръжния прокурор – гр. С. с всички произтичащи от това права на военнослужещия, в т.ч. повишение в звание и обезщетение. Със заповедта не бил прекратен договорът му за кадрова военна служба, тъй като не е отписан от списъчния състав, не му било изплатено обезщетение, не бил зачислен в запаса. Приемайки противното, съдът е направил погрешна оценка на доказателствата и е стигнал до неправилно приложение на материалния закон. Посочва, че е изпълнявал кадрова военна служба като военен магистрат. Военната служба била прекратена едва през 2020г. със заповед на Административния ръководител – заместник Военноокръжен прокурор – С., съгласувана с Министъра на отбраната. Неправилно съдът приел, че правото му на обезщетение е възникнало с освобождаването му от заеманата до 27.05.2005г. длъжност. Към него момент не било налице основаниято за заплащане на обезщетение по чл.227 от ЗОВС, тъй като не бил освободен от военна служба. Съдът не отчел спецификите на военното правораздаване, регулирано не само от ЗСВ, но и от ЗОВС. Тъй като договорът му за кадрова военна служба не бил прекратен, той бил повишен в звание със заповед на МО от 02.02.2006г. Счита, че районният съд е тълкувал неправилно разпоредбата на чл.262, ал.7 от ЗОВС и неправилно приел, че предвиденото по чл.225 от ЗСВ обезщетение представлява нещо друго по смисъла на посочената разпоредба. Счита, че изплащането на обезщетение по ЗСВ не изключва правото на такова обезщетение по ЗОВС за прослужените в МО години. Обезщетението по ЗСВ е възникнало на самостоятелно основание. Нормата на чл.225 от ЗСВ следвало да се тълкува ведно с тази на чл.262, ал.8 от ЗОВС, според която по неуредените въпроси се прилага ЗОВС. Именно правото на обезщетение при прекратяване на военната служба е регулирано в ЗОВС, а не в ЗСВ. Конкуренцията между двата закона се решавала чрез субсидиарно прилагане на ЗОВС по отношение

на правата на военнослужещите, възникващи при прекратяване на военната служба. В случая не се касае до едновременно получаване на двете обезщетения, а за изплащане на пълния размер от дължимите общо 20 брутни месечни възнаграждения. Счита, че са налице всички основания за изплащане на гратификационното обезщетение по чл.227 ЗОВС за разликата от 5 брутни трудови възнаграждения – има право на 20 като военнослужещ с прослужени повече от 20 години, при получени 15 като военен следовател по ЗСВ, като обезщетението следва да е за сметка на бюджета на съдебната власт. Поради това моли съда да отмени обжалваното решение и да постанови ново, с което да уважи изцяло исковите му претенции. Претендира присъждане на направените по делото разноски.

С *отговора* на въззивната жалба, подаден от въззиваемата Военно-окръжна прокуратура – С. чрез пълномощника юриск. Ц.М., се оспорва въззивната жалба като неоснователна. Въззиваемата страна счита изложените в жалбата доводи за несъстоятелни, а решението на СлРС намира за правилно, законосъобразно и обосновано и моли въззивния съд да го потвърди. Счита, че право на обезщетение по ЗОВСРБ ищецът е придобил при освобождаването му от длъжност „Началник“ на отделение „Административно“ във ВФ 22190 – С. със заповед на МО от 08.06.2005г. и такова е следвало същото да му се изплати. Обезщетението по ЗСВ е за работата му в органите на съдебната власт и такова му е изплатено в размер на 15 брутни трудови възнаграждения. Със освобождаването му от посочената длъжност е прекратен договорът за кадрова военна служба. Разпоредбата на чл.227 от ЗОВСРБ има субсидиарен характер спрямо специалната – чл.225 от ЗСВ. Съгласно чл.235 от ЗОВСРБ на военнослужещите се изплащат възнаграждения и обезщетения по ЗОВСРБ при условия и ред определени с акт на МО – Наредба Н-12/12.04.2010г., касаеща военнослужещите от МО и БА, но неприложима към служещите във военните съдилища и прокуратури. Посочва и че въззивникът преди 2005г. не е бил магистрат и няма правно основание да претендира обезщетение от съдебната власт за предходния период. Претендира присъждане на направените по делото разноски за юрисконсултско възнаграждение.

По делото е подадена и *частна жалба* по реда на чл.248 от ГПК, която следва да се разгледа в настоящото въззивно производство, ведно с приетата за разглеждане въззивна жалба, съгласно правилата на чл.80, ал.4 от ПАС.

Частната жалба е подадена от К. СТ. Н. чрез адв. Н.И. против Решение №260032 от 15.04.2022г. по гр.д.№114/2021г. на СлРС, с което е допълнено Решение №260477/01.11.2021г. по гр.д.№114/2021г. на СлРС в частта относно разноските, като е осъден К. СТ. Н. да заплати на Военно-окръжна прокуратура – С. юрисконсултско възнаграждение в размер на 200лв.

В законоустановения срок е постъпил отговор на тази жалба от насрещната

страна Военно-окръжна прокуратура – С., отговарящ на изискванията на закона.

В частната жалба, жалбоподателят К. СТ. Н. чрез адв. И. посочва, че решението, имащо характер на определение, е неправилно и моли съда да го отмени. На първо място посочва, че то е неправилно, поради неправилността на постановеното по делото решение по съществото на спора. На следващо място посочва, че неправилно съдът е приел дължимост на юрисконсултско възнаграждение, тъй като ответникът бил представляван не от юрисконсулт, а от главен експерт. Не била съобразена и фактическата и правна сложност на делото, като се касаело за спор с ниска правна сложност, с едно проведено съдебно заседание и събрани единствено писмени доказателства. Поради това би следвало да се определи възнаграждение в минималния размер на 100лв.

Препис от частната жалба е връчен редовно на другата страна и в законоустановения срок е подаден отговор от Военно-окръжна прокуратура – С..

С отговора, частната жалба се оспорва като неоснователна. Посочва се, че с решението по делото исковете на ищеца са отхвърлени и с отговора на исквата молба, ответникът е искал присъждане на разноски и юрисконсултско възнаграждение. Посочва, че с оглед изхода на спора има право на разноски и на юрисконсултско възнаграждение, тъй като в производството Военно-окръжна прокуратура – С. е представлявана от юрисконсулт. Представителят на ответника заемал длъжността „главен експерт – юрисконсулт“ в отдел „Правен“. Размерът на възнаграждението бил определен правилно от съда, като били съобразени фактическата и правна сложност на спора и размера на претендираното парично вземане. Въззиваемата страна моли съда да остави жалбата по чл.248 от ГПК без уважение, като неоснователна. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

В с.з., въззивникът К. СТ. Н., редовно призован, се явява лично и с процесуален представител по пълномощие - адв. Н.И. от АК – Б., който поддържа подадената въззивна жалба, както и подадената частна жалба и моли за уважаването им по изложените в тях подробни съображения. Претендира присъждане на направените по делото разноски. Въззивникът Н. развива подробни съображения относно основателността на предявения иск.

В с.з. въззиваемата страна Военно-окръжна прокуратура – С., редовно призована, не се представлява. По делото е постъпило писмено становище от процесуалният ѝ представител по пълномощие - юриск. Ц.М., която оспорва въззивната жалба, като неоснователна и поддържа подадения отговор на същата. Развива съображения, аналогични с изложените в отговора. Моли съда да потвърди обжалваното първоинстанционно решение, като правилно и законосъобразно. Претендира разноски – юрисконсултско възнаграждение.

1. По въззивната жалба против Решение №260477/01.11.2021г.:

Въззивният съд намира въззивната жалба за допустима, отговаряща на изискванията на чл. 260 и чл. 261 от ГПК, същата е подадена в законовия срок, от процесуално легитимиран субект, имащ правен интерес от обжалването, чрез постановилия атакувания акт първоинстанционен съд.

При извършване на служебна проверка по реда на чл. 269 от ГПК настоящата инстанция констатира, че обжалваното съдебно решение е *валидно*, а с оглед пълния обхват на обжалване - *допустимо*.

При извършване на въззивния контрол за законосъобразност и правилност върху първоинстанционното решение, в рамките, поставени от въззивната жалба, настоящата инстанция, след преценка на събраните пред районния съд доказателства, намира, че първоинстанционното решение е правилно и законосъобразно.

Този състав на въззивния съд счита, че формираната от първоинстанционния съд фактическа обстановка, така, както е изложена в мотивите на решението, е пълна, правилна и кореспондираща с доказателствения материал и с оглед разпоредбата на чл. 272 от ГПК, ПРЕПРАЩА своята към нея. Същата не се променя с оглед събраното пред въззивния съд писмено доказателство – Ръководство за организация на работата на административните ръководители в прокуратурата на Република България.

Въззивният състав СПОДЕЛЯ напълно ПРАВНИТЕ ИЗВОДИ на районния съд, които са обосновани и намират опора в материалноправните норми, приложими към настоящия спор. Районният съд е провел надлежно и пълно събиране на допустими и относими доказателства, въз основа на които е формирал обективни фактически констатации и правилно ги е привел към съответстващата им правна норма, като по този начин е достигнал до законосъобразни правни изводи.

С.ят районен съд е бил сезиран с предявени от К. СТ. Н. против Военно-окръжна прокуратура – С. при условията на обективно кумулативно съединяване искове, както следва: иск за заплащане на обезщетение при освобождаване от военна служба в размер на пет брутни трудови възнаграждения, възлизащи на сумата от 29609,20лв., с правно основание чл.227, ал.1 и чл.262, ал.7 от ЗОВСРБ, ведно със законната лихва, считано от подаване на исковата молба до окончателното ѝ изплащане и иск за заплащане на сумата от 847,15лв., представляваща обезщетение за забава върху главницата за периода 01.10.2020г. – 12.01.2021г., с правно основание чл.86, ал.1 от ЗЗД.

Първоинстанционният съд, въз основа на изложените в обстоятелствената част на исковата молба факти и обстоятелства, на които се основават ищцовите претенции, правилно е дефинирал параметрите на спора и е дал съответстващата на твърденията от ищцата накарнени права правна квалификация на предявените искове. Направил е доклад по делото, по който страните не са направили възражения.

Изложените във въззивната жалба оплаквания са *неоснователни*.

Безспорно по делото е установено, че ищецът в първоинстанционното производство К. СТ. Н. със Заповед № КВ-581/08.06.2005г. на Министъра на отбраната е освободен от заеманата длъжност и даден в разпореждане на военно-окръжния прокурор – гр. С., считано от 27.05.2005г., като е посочено, че договорът за кадрова военна служба подполковник Н. се счита прекратен от встъпването му в длъжност във Военно-окръжна прокуратура – С.. При освобождаването му от длъжност във формирование 22190 – С. на К. СТ. Н. не е изплатено обезщетение по чл.227, ал.1 от ЗОВСРБ.

С Решение по протокол №3/23.09.2020г. на ПК на ВСС К. СТ. Н. е освободен на основание чл.160, вр. чл.165, ал.1, т.2 от ЗСВ от заеманата длъжност „следовател” във Военно-окръжна прокуратура – С., а със Заповед №192 от 30.09.2020г. на Военно-окръжния прокурор – С. полк. К. СТ. Н. е освободен от военна служба, считано от 01.10.2020г.

Установено е и не се спори между страните, че на К.Н. е изплатено обезщетение по чл.225, ал.1 от ЗСВ в размер на 15 брутни месечни възнаграждения, колкото прослужени години е имал в органите на съдебната система.

Претенцията и спорът между страните е има ли право ищеца на разликата между 20 брутни трудови възнаграждения по чл.227 от ЗОВСРБ и получените 15 брутни трудови възнаграждения по чл.225, ал.1 от ЗСВ, с оглед факта, че е освободен от военна служба от 01.10.2020г.

Въззивният състав намира доводите на ищеца за неоснователни и споделя извода на първоинстанционния съд за неоснователност на претенцията.

Правото на еднократно парично обезщетение по чл.225, ал.1 от ЗСВ е имуществено право, което възниква при освобождаване от длъжност на съдия, прокурор или следовател с повече от 10 години стаж на такава длъжност и е в размер на толкова брутни месечни възнаграждения, колкото прослужени години има в органите на съдебната власт, но не повече от 20.

Когато военнослужещите носят военна служба във военните съдилища и военните прокуратури, те осъществяват съдебна власт, като изпълняват функциите и правомощията си при условия и по ред, определени в ЗСВ, срещу което получават за сметка на бюджета на съдебната власт месечно възнаграждение определено от ВСС, както и материално осигуряване и обезщетения по ЗОВСРБ, доколкото ЗСВ не предвижда друго /чл.262, ал.7, т.1 и 2 от ЗОВСРБ/. Следователно, при осъществяване на правосъдната дейност във военните съдилища, лицата се подчиняват на условията и реда, определени за съдиите, прокурорите и следователите в ЗСВ, поради което и стажът им се зачита като такъв в органите на съдебната власт по смисъла на чл. 225,

ал.1 от ЗСВ.

Съгласно решение № 17 от 08.11.2018 г. на Конституционния съд на Р. Б по к.д. № 9/2018г., еднократното парично обезщетение, което съдиите, прокурорите и следователите получават при прекратяване на служебното им правоотношение не се дължи за престиран труд, нито служи за компенсиране на претърпени от работника или служителя вреди, а представлява благодарствено обезщетение, което се изплаща за положените усилия в хода на правораздавателната му дейност, за неговия личен принос в процеса на утвърждаване върховенството на правото. Разпоредбите на ЗОВСРБ, съгласно § 14 от ПЗР на ЗСВ, се прилагат само за правата, задълженията или ограниченията на правата на военнослужещите от военните съдилища и военните прокуратури, по отношение на които не са предвидени условия и ред за упражняването им в ЗСВ.

Съгласно разпоредбата на чл. 262, ал.8 от ЗОВСРБ за неуредените от ЗСВ въпроси относно правата, задълженията и ограниченията на правата на военнослужещите от военните съдилища и военните прокуратури, се прилага ЗОВСРБ, т.е. последният се прилага субсидиарно, в случаите, когато липсва правна уредба и не е налице „предвидено друго” относно правното положение на военните магистрати в ЗСВ. В случая, в ЗСВ е уреден въпроса с благодарственото обезщетение при освобождаване от служба и това са разпоредбите на чл.225 от ЗСВ, приложими спрямо ищеца, с оглед правното му положение като магистрат. Въпреки, че ищецът К.Н. е бил военнослужещ, извършваната от него дейност е правораздавателна, подчинена на ВСС и на установения по ЗСВ правен режим, поради което и при освобождаването му от служба се прилага чл.225 от ЗСВ, а не чл.227, ал.1 от ЗОВСРБ. Както бе посочено ЗОВСРБ се прилага само по неуредените случаи, а процесния не е такъв. Нарочна уредба има в ЗСВ и тя е приложена. Както е посочил районният съд, ищецът е имал право да получи обезщетение по чл. 237 от ЗОВСРБ /отм./ при прекратяване на договора му за кадрова военна служба с МО през 2005г. При това положение, при освобождаването му от магистратската длъжност 2020г. полученото обезщетение щеше да бъде приспаднато/като брой получени БТВ/ от това по ЗСВ, тъй като двойно плащане на благодарственото обезщетение е недопустимо. Към настоящия момент обаче, с оглед заеманата магистратска длъжност, от която е освободен, той има право на обезщетение по ЗСВ, но не и такова по ЗОВСРБ, каквото е имал към 2005г. при освобождаването му от КВС. Решението да поиска или не такова по ЗОВСРБ през 2005г. е било личен избор на ищеца, но съдебната власт не носи отговорност за заплащане на такова, тъй като уредба има в ЗСВ. Освен това следва да се посочи, че обезщетението по ЗСВ е на база възнаграждението на магистратска длъжност, а това по ЗОВС би било на база възнаграждението на немагистратска длъжност, заемана от ищеца до 2005г. В случая, ищецът цели на база възнаграждение като магистрат да получи обезщетение за работа на немагистратска длъжност – за военна служба към

МО, но не и във военните съдилища или прокуратури. Както бе посочено, получаването на обезщетение при освобождаване от служба е уредено в ЗСВ, именно то е за сметка на бюджета на съдебната власт и не следва последната да носи отговорност за заплащане на аналогично благодарствено обезщетение за военна служба извън органите на военните съдилища и военни прокуратури, т.е. извън съдебната система.

Поради това, съдът намира главната искова претенция за неоснователна.

С оглед неоснователността на главния иск, неоснователна се явява и акцесорната искова претенция за заплащане на мораторна лихва върху главницата. При това положение исковете следва да се отхвърлят като неоснователни.

С оглед гореизложеното, като е стигнал до същите правни изводи, районният съд е постановил правилно и законосъобразно решение в обжалваната му част, което следва да се потвърди.

II. По частната жалба против Решение №260032 от 15.04.2022г., подадена от К. СТ. Н.:

Съдът намира *частната жалба за редовна и допустима*, като подадена от надлежна страна, имаща правен интерес от обжалването, в законово определения срок и отговаряща на законовите изисквания.

Разгледана по същество, частната жалба е *неоснователна*.

На първо място, следва да се посочи, че с оглед изхода на спора и пред въззивната инстанция – неоснователност на исковите претенции, на основание чл.78, ал.3 от ГПК, на ответната страна се дължат разноски. Претенцията е за заплащане на юрисконсултско възнаграждение на основание чл.78, ал.8 от ГПК. Тя е била заявена своевременно – с отговора на исковата молба, като първоинстанционният съд е пропуснал да е произнесе по нея с крайния си съдебен акт.

Възражението на частният жалбоподател е че ответната страна не е защитавана в производството от юрисконсулт, а от главен експерт, в който случай не било дължимо юрисконсултско възнаграждение.

Съдът намира това възражение за неоснователно. Видно от представените по делото доказателства /в т.ч. пълномощно/, се установява, че процесуалният представител на ответната Военно-окръжна прокуратура – С. заема длъжността „главен експерт - юрисконсулт” от отдел „Правен”, дирекция „Административно - Правна” в Администрацията на главния прокурор на РБ. Освен това обаче, право на възнаграждение по чл.78, ал.8 от ГПК имат и ответниците юридически лица, които са представлявани от служител с юридическо образование по чл. 32, т.3 от ГПК.

На следващо място относно определения от районния съд размер на юрисконсултското възнаграждение, съдът намира, че същото е определено в

съответствие с разпоредбите на чл.78, ал.8, вр. чл.37 от ЗПП и чл.25 от Наредбата за заплащане на правната помощ, като е съобразена фактическата и правната сложност на спора и размера на претендираното вземане, като го е определил в средния размер от 200лв. Това процедиране въззивният съд намира за правилно, като няма основание за намаляването му.

С оглед гореизложеното, правилно районният съд на основание чл.248 от ГПК е допълнил постановеното по делото решение в частта относно разноските, като е присъдил на ответната страна юрисконсултско възнаграждение в размер на 200лв., определено в рамките на приложимите нормативни разпоредби, на основание чл.78, ал.8 от ГПК и съобразено с фактическата и правна сложност на спора, както и с размера на исковите претенции.

Поради това, въззивният съд намира, че частната жалба се явява неоснователна и като такава следва да се устави без уважение.

С оглед изхода на спора и неоснователността на исковите претенции, на ищеца в първоинстанционното производство не се следват разноски.

Отговорността за разноски за въззивното производство:

С оглед изхода на спора по въззивната жалба неоснователност на същата, на въззивника не се дължат разноски, като той следва да понесе своите, така, както ги е сторил и да заплати на ответната страна, сторените от нея във въззивното производство разноски за юрисконсултско възнаграждение на основание чл.78, ал.8 от ГПК в определения по реда на НЗПП размер от 200лв., като взе предвид факта, че е осъществена защита по въззивна и частна жалби.

Ръководен от гореизложеното съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА първоинстанционно Решение №260477/01.11.2021г., постановено по гр.д. №114/2021. по описа на С. районен съд.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ частната жалба, подадена от К. СТ. Н. с ЕГН ***** от гр.С., кв. „Стоян Заимов“ 72-Б-8 чрез адв. Н.И. от АК - Б. против Решение №260032 от 15.04.2022г. /имащо характера на определение/ по гр.д. №114/2021г. на С. районен съд, **като неоснователна.**

ОСЪЖДА К. СТ. Н. с ЕГН ***** от гр.С., кв. „Стоян Заимов“ 72-Б-8 **да заплати на Военно-окръжна прокуратура – С. сумата от 200лв.,** представляваща разноски пред въззивната инстанция за юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред ВКС на РБългария в едномесечен срок от връчването му на страните, при условията на чл.280, ал.1 и ал.2 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____